

– ligesom i flere andre tilfælde – ikke særlig opdateret, med hensyn til hvem der har sagt hvad og hvornår.

Kl. 09:58

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 09:58

Karen Ellemann (V):

Naturligvis kan jeg bekræfte det, som hr. Peter Skaarup siger. Jeg har aldrig hørt den retorik.

Kl. 09:58

Formanden:

Der er ikke ønske om flere korte bemærkninger til ordføreren. Tak til fru Karen Ellemann. Næste i ordførerrækken er hr. Henrik Dam Kristensen.

Kl. 09:58

(Ordfører)

Henrik Dam Kristensen (S):

Som flere har givet udtryk for, er det ikke så forfærdelig mange uger siden, at udvalget var på besøg bl.a. i Sandholmlejren. Det var på mange måder trøstesløst. Vi mødte stærke personer, men vi mødte også nedbrudte personer.

Jeg forstår, at der over det sidste års tid til halvanden er sket forbedringer for børnene. Det synes jeg er godt. Jeg synes også, at vi i børnehaven og andre steder så nogle eksempler på børn, som virkede veltilpassede, men at kalde det for fine forhold synes jeg måske er at stramme det noget. Det var ikke prangende – syntes jeg – det, man kunne se.

Så er der den anden del, som vi lige kort har været inde på, nemlig rum eller værelser på ca. 30 m², hvor der typisk bor tre unge mænd. De tre senge fylder det meste, og der er ingen mulighed for privatliv, overhovedet. Sådant kunne man dengang, man var soldat i nogle måneder, sådan set godt holde ud at leve. Men for nogle af dem her er det altså i årevis, at de har levet på den måde.

Jeg var meget, meget glad for den fremstrakte hånd, som jeg oplevede at Venstres ordfører gav her under debatten. Det synes jeg vi sammen skal forfølge. Jeg oplevede, at der blev tilkendegivet, at her var der nogle forhold, som vi ikke kunne være bekendt. Det er jeg i hvert fald meget enig i, hvis det var det, man kunne tolke ud af det, som Venstres ordfører sagde; så her er der noget at tage fat på.

Sandheden er, at når vi står her i dag, er det jo ikke, fordi der er fantastisk flotte forhold for dem, der bor i vores asylcentre; så er det, fordi vi har så meget faglig vurdering, som fortæller os, at mennesker, som bor der måned efter måned,

år efter år, bliver nedbrudt. Vi behøver ikke at bruge ret lang tid på at kigge i rapporter og alt muligt andet, det er et faktum.

I Socialdemokratiet er vi enige om, at de betingelser, som vi i dag har for at få asyl i Danmark, ønsker vi ikke at ændre, men vi vil gerne forbedre forholdene for de mennesker i den periode, som de skal leve her, indtil de kan blive sendt tilbage. Derfor er vi selvfølgelig også med på det forslag til vedtagelse, som vi selv har været med til at forfatte. Og derfor er det også lidt vigtigt i den her debat, at der ligesom er to faser i den. Der er den, som handler om det menneskelige aspekt, og så er der den, der handler om det politiske.

Det, jeg synes der er så interessant, er den politiske farce, som vi jo i realiteten har oplevet. En statsminister, som under valgkampen siger – og her citerer jeg fra partilederrunden i Danmarks Radio: Jeg vil godt lægge op til, at vi får skabt en bred og flerårig aftale om vores asylpolitik. Så oplever vi, efter at Folketinget er kommet på plads, en farce, hvor forskellige repræsentanter fra Dansk Folkeparti går ud og ind af integrationsministerens dør; vi oplever en debat her, hvor statsministeren under selve debatten må sende et håndskrevet forslag til vedtagelse op til Venstres ordfører efter forhandlinger med hr. Naser Khader; og så oplever vi en fase, hvor Ny Alliance åbenbart er med til nogle forhandlinger, og nu sidder de så her i dag og er sammen med oppositionen. Så har vi en statsminister, som også i dag fastholder, at der ikke er noget at komme efter. Så vil jeg gerne sige, at det er tydeligt for enhver, at det er der.

Undervejs i valgkampen var statsministeren klar over, at her var der noget, som skulle løses. Undervejs i valget og kort efter valget var statsministeren ikke fuldstændig klar over, hvor flertallet lå. Men i det øjeblik, hvor det var helt klart for alle, at VKO igen havde flertallet, var det fuldstændig ligegyldigt med de tilsagn om bredt samarbejde på det her område, der var givet. Derfor var det også lidt karakteristisk, at da statsministeren skulle citere sine egne ord i starten af debatten her, undlod statsministeren bevidst at bruge ordet bredt om forhandlinger, som der jo har været sagt fra statsministerens side flere gange.

Vi står tilbage nu, som jeg ser det, med en kombination af, at der er nogle mennesker, som har brug for, at vi giver dem en anderledes, mere anstændig behandling i den periode, de skal